

taula en el menjador. Des d'aquí és quasi obligat invertir un dia per fer l'ascensió al pic Augstenberg de 3.228 m, un dels cims més esquiables de la zona. Del refugi es puja per la gelera Chalaus Ferner fins al coll Fourcla Chalaus de 3.003 m i d'allí al cim. Nosaltres només arribarem al coll a causa del mal temps.

L'endemà férem la travessa fins al refugi Wiesbadner a 2.443 m, a la vall d'Ochsental. Durant la nevada del dia anterior havien caigut uns 50 m de neu nova, cosa que si haguéssim estat al Pirineu era motiu més que suficient per abandonar pel perill dels allaus. En canvi en aquesta zon el risc és petit sempre que se segueixin les rutes indicades en els mapes. L'inconvenient més important d'aquestes nevades rau que tots els itineraris queden tapats i que cal obrir-los de nou amb la dificultat afegida que els esquís s'ensorren de 30 a 40 cm.

Aquest dia totes les colles que anaven davant nostre varen abandonar a una mitja hora del refugi i ens quedarem sols únicament acompanyats d'un grup de tres francesos i que, en un admirable treball d'equip, aconseguírem obrir la traça fins a dalt del coll Ob. Ochenscharte de 2.970 m després de 5 hores d'un mantingut esforç.

Des del coll pujarem al pic Dreiländer Sp de 3.197 m; els últims 75 m foren una cresta de roca i gel d'una certa dificultat tècnica.

El dia següent fou de descans forçós motivat pel mal temps tot i que la previsió era bona.

En canvi, l'endemà va ser el millor dia de tota la travessa; ni una boira, un sol esplèndid i un paisatge de meravella. Remuntarem la gelera Ochsentaler-Gletscher passant per sota la superba barrera de séracs i a l'alçada dels tres mil metres, el grup es divideix: un component, juntament amb els companys francesos de l'altre

